

ראש השנה

מַעֲשֵׂה בְּגוֹזַל נְשָׂרִים

כִּךְ הוּא חַי שָׁנָה, שְׁנָתִים וְשָׁלֹשׁ, עַד שְׁלִילָה אַחַד פָּגַשׁ בּוֹ הַיְנָשׁוּף.

"הֲרִי נָשָׂר אַתָּה" גָּעַר בּוֹ, "יֵשׁ לְךָ כְּנָפַיִם חַזְקוֹת, בְּהֵן יָכוֹל אַתָּה לְהַגִּיעַ לְפִסְגוֹת הַהָרִים הַגְּבוּהִים. יֵשׁ לְךָ עֵינַיִם חַדוֹת, בְּכַחַן תּוֹכֵל לְרֹאוֹת בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ עַד לְמַרְחָקִים עֲצוּמִים.

מַה לְךָ מְשׁוֹטֵט בְּלִילָה בְּמַעְמָקִים וּבְמַחִילוֹת חֲשׂוֹכוֹת? צֵא אֶל הַמַּרְחָב וְהִיָּה כְּמִלְךָ הָעוֹפוֹת!"

בְּנִים לְמָקוֹם אֲנַחְנוּ. נִשְׁמָה גְבוּהָה נִתְנָה לְכֹל אַחַד מֵאַתָּנוּ, וּבְכַחָה יְכוּלִים אֲנַחְנוּ לְהַעֲפִיל לְמַרְוּמִים וּלְחַיּוֹת כְּבִנֵי מַלְכִים.

בְּכֹל שָׁנָה נִתְּנוּ לָנוּ עֲשָׂרָה יָמִים שֶׁל חֶסֶד, לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ וּלְהַשִּׁיב אוֹתָנוּ אֶל הַדְרָה הַיְשָׁרָה.

הִבָּה נִנְצַל יָמִים אֵלֶּה כְּדֵי לְפָרֵשׁ כְּנָפַיִם, לְהַעֲפִיל לְמַרְוּמִים וּלְהַתְחִיל דְרָה חֲרָשָׁה, הָעוֹלָה בֵּית א-ל.

בְּמֵאוֹרֵת הָעֵטְלִף מִתְגוֹרְרִים בְּשָׁלוֹם וּבְאַחֲוָה עֵטְלִף, עֵטְלִפָּה וְגוֹרֵיהֶם וְעַמָּם יִצוּר מוֹרָר. אִין לוֹ פְּרוּהָ - אֵלֶּא נּוֹצוֹת מְכֻסּוֹת אֵת גּוּפּוֹ. גַּם כְּנָפָיו אִינָן קְרוּמִיּוֹת אֵלֶּא כְּסוּת נּוֹצוֹת לָהֶם. בְּמָקוֹם פֶּה וְשִׁנַּיִם יֵשׁ לוֹ מְקוֹר, וְרֹאשׁוֹ שְׂרַח.

אָכוֹ, אִין הוּא עֵטְלִף אֵלֶּא גּוֹזַל שֶׁל נְשָׂר. בְּשַׁחַר יְלֻדוֹתוֹ נִפְּל מִמַּרְוּמֵי הַצּוֹק אֶל מֵאוֹרֵת הָעֵטְלִפִּים, וְשָׁם גָּדַל עִם גּוֹרֵי הָעֵטְלִף.

הָעֵטְלִפִּים - חַיּוֹת לִילָה הֵם. עֵינֵיהֶם עוֹרוֹת כְּמַעַט, וּבִשְׁעוֹת הַיּוֹם נִמִּים הֵם בְּמֵאוֹרָה. רַק עִם בּוֹא הַלֵּילָה יּוֹצְאִים הֵם לְעוֹפָף וּלְחַפֵּשׁ אַחַר מְזוּנָם. גָּדַל הַנְּשָׂר בֵּינֵיהֶם וְאֵת אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ לֹא רָאָה מִיָּמָיו. גַּם אֵת הַשָּׁמַיִם הַתְּכֵלִים לֹא הִפִּיר, לֹא לְמַד אֵת כְּנָפָיו לְהִמְרִיא אֶל עַל, אֵלֶּא רַק שׁוֹטֵט כְּעֵטְלִף בְּלִילוֹת. רִפְרָף מֵעַל הָאֲדָמָה וּבַחַר לוֹ לְחַבְרָה אֵת הָעֵטְלִפִּים - הָעֵכָבְרִים בְּעֲלֵי הַכְּנָפִים.

שְׁמַע קוֹלְנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ

זרה"ק בעל "באר מים חיים" זצ"ל פירש תחינה זו במש"ל. ילד קטן המוטל בעריסה — כמה גדולה אהבת האם אליו. כשהוא מתחיל לומר: "אבא..." האב מאיר אליו את פניו, מחבקו ומנשקו ואינו זו מחבבו. אבל הילד גדל, והחובות המוטלות על כתפיו גדלות עמו. עתה דורשים ממנו התנהגות נאותה, לימוד בהתמדה, מידות טובות ומסירות להוריו. ואם כן יעשה, יהיה להם למקור נחת, והם ירעיפו עליו רוב אהבה.

והנה, היה ילד שמילא אחר כל הציפיות, ואהבוהו עד מאד, ולפתע חלה. הוא לא נפל למשכב, אלא לרפיון וניוון, באין בו יכולת לשרת את הוריו ואין בו חשק ורצון, יכולת וכשרון, ללמוד ולהוסיף חכמה. יושב היה בקרן זוית ובוהה. כבן כסיל — תוגת אביו. ראהו האב, ונאנח.

הבזיק בבן ניצוץ של דעת, ואמר לאביו: "אמת, נכון הדבר שאין בי מעלה שתמשוך אלי עתה את אהבתך. אבל ראה אותי, כאילו הייתי תינוק המוטל בעריסה, ותשבע רצון מכך שאקראך: אבא..." כמה עצוב, וכמה מעורר רחמים!

כך אנו. כבר היינו "גדולים", היינו בארצנו והסכנו נחת רוח לכוראנו בעבודת הקודש בבית המקדש, בהיות כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם. ובסנהדרין ובנביאים, בגאונים ובקדושים שבכל דור ודור. ועתה נסוגנו אחר עשר מעלות. אין בידינו מעש, איננו גורמים קורת רוח במרום. מה נותר לנו? לקרא: "אבא..."

וזהו שאנו אומרים: "שמע קולנו ה' אלקינו", שמע איך אנו קוראים לך: ה' אלקינו, ובקריאה זו לבדה "חוס ורחם עלינו", כי לדרגה זו הגענו...

(סידורו של שבת, שורש א' ענף ב')

* * *

עשי"ת

"דרשו ה' בהמצאו" — אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים. "קראוהו בהיותו קרוב" — אלו ימי הסליחות הנשגבים שלפני ראש השנה. בימים אלו קרוב אלנו הקב"ה והמה ימי רחמים ורצון מיוחדים שבהם יכולים אנו להתרצות בתשובה שלימה על כל נַרְכָנו הלא-טובים בשנה שעברה, להתחרט עליהם מעומק הלב ולקבל על-עצמנו לעזוב אותם לגמרי ומהיום והלאה להתנהג אף ורק בדרך הטובה והישרה — דרך התורה והמצוות... מהו בעל התשובה? — שואלים חז"ל ומשיבים — "הרגיל ללמוד דף אחד ולמוד שני דפים..." — להרבות ביותר שאת בהתמדת התורה וקיום מצוותה וכמוכן החרטה לשעבר והקבלה להבא — אלו יסודות התשובה!